

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Сергій Сергійович МИХАЙЛЮК, 1981 року народження, громадянин України, освіта вища: закінчив у 2004 році Національну юридичну академію імені Ярослава Мудрого, здобувши кваліфікацію спеціаліста права, виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом ректора Вищого навчального закладу «Національна академія управління» (м. Київ) від «17» липня 2026 року № 55-ОД, у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради –	Юрія КУРИЛЮКА, доктора юридичних наук, професора, заслуженого юриста України, проректора з наукової та методичної роботи, Вищий навчальний заклад «Національна академія управління»;
--	--

Рецензентів –	Ігоря ПАРИЗЬКОГО, доктора економічних наук, кандидата юридичних наук, проректора зі стратегічного розвитку, Вищий навчальний заклад «Національна академія управління»;
---------------	--

Антон ЧУБА, доктора юридичних наук, доктора економічних наук, завідувача кафедри теорії та історії держави і права, Вищий навчальний заклад «Національна академія управління»;

Офіційних опонентів –	Інні БЕРДНІК, доктора юридичних наук, професора, професора кафедри правоохоронної діяльності та загальноправових дисциплін, Національний університет «Чернігівська політехніка»;
-----------------------	--

Олега ПЛАХОТНІКА, кандидата юридичних наук, доцента, доцента кафедри юстиції, Київський національний університет імені Тараса Шевченка,

на засіданні 12 вересня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» Сергія Сергійовича МИХАЙЛЮКА на підставі публічного захисту дисертації «Прокурорське самоврядування в Україні» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано у Вищому навчальному закладі «Національна академія управління» (м. Київ).

Науковий керівник – Сергій ЄВДОКИМЕНКО, доктор юридичних наук, доцент кафедри публічного та приватного права, Вищий навчальний заклад «Національна академія управління».

Дисертацію Сергія МИХАЙЛЮКА «Прокурорське самоврядування в Україні» подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису державною мовою, вона є самостійним, актуальним, завершеним науковим дослідженням і відповідає ВИМОГАМ до оформлення дисертації, затверджених наказом МОН від 12.01.2017 № 40 (із змінами) та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 № 44. Дисертація містить анотацію, зміст, перелік умовних скорочень, вступ, три розділи, що містять одинадцять підрозділів, висновки, список використаних джерел (171 найменування), додатки.

Тема роботи, об'єкт та предмет дослідження, її зміст, а також положення та висновки відповідають спеціальності 081 Право.

Обґрунтованість і достовірність отриманих наукових результатів забезпечено поєднанням загальнонаукових і спеціальних наукових методів пізнання.

Дисертація містить нові науково обґрунтовані результати проведеного здобувачем дослідження, які розв'язують конкретне наукове завдання, що полягає у з'ясуванні особливостей правового регулювання прокурорського самоврядування в Україні, що мають істотне значення для юридичної науки, а також для правозастосування, одержані здобувачем особисто, які мають практичну та теоретичну цінність та які підтверджуються документами, що засвідчують проведення здобувачем досліджень, що відповідає пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Зокрема, у дисертаційній роботі: *вперше*: комплексно визначено ознаки прокурорського самоврядування; сформульовано авторське комплексне визначення прокурорського самоврядування; запропоновано надати Раді прокурорів України право відмовляти в припиненні розгляду повідомлення про загрозу незалежності прокурора, яке відкликається прокурором, що його подав, якщо на думку Ради прокурорів України така загроза полягала у тиску на прокурора з боку його керівника чи іншого прокурора, який перебуває на більш вищій адміністративній посаді; сформульовано комплексне положення про функціональні та організаційні основи прокурорського самоврядування; сформульовано положення про внутрішній контроль прокурорського самоврядування за управлінням в органах прокуратури; *удосконалено*: положення про прозорість у діяльності прокурорського самоврядування; класифікацію завдань прокурорського самоврядування; положення про

представництво прокурорів у органах прокурорського самоврядування; дістали подальшого розвитку: система принципів прокурорського самоврядування; положення про вимоги до осіб, які мають намір балотуватися у члени Ради прокурорів України; положення про повноваження Ради прокурорів України; пропозиції щодо окремих змін і доповнень до Закону України «Про прокуратуру».

Сформульовані в дисертації положення, узагальнення, висновки, рекомендації, пропозиції обґрунтовані на підставі особистих досліджень у результаті опрацювання та аналізу наукових, нормативних джерел та судової практики.

Здобувач має 8 (вісім) наукових публікацій за темою дисертації, з них 4 (чотири) наукові публікації, опубліковані у наукових виданнях включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України категорії «Б» і які мають активний ідентифікатор DOI (Digital Object Identifier), 4 (чотири) тези доповідей на науково-комунікаційних заходах, що відповідає пунктам 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами), а саме:

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

1. Михайлюк С. С. Принципи прокурорського самоврядування в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія ПРАВО. 2024. Вип. 86. Ч. 5. С. 187–193. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.5.28>
2. Михайлюк С. С. Прокурорське самоврядування: поняття та ознаки. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. Вип. 2. С. 1105–1111. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.02.165>
3. Михайлюк С. С. Всеукраїнська конференція прокурорів як організаційна форма прокурорського самоврядування в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія ПРАВО. 2025. Вип. 89. Ч. 4. С. 34–40. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.89.4.5>
4. Михайлюк С. С. Зміцнення незалежності прокурорів та захист від втручання в їх діяльність як мета прокурорського самоврядування. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. Вип. 6. Ч. 3. С. 293–298. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.06.3.44>

які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

5. Михайлюк С. С. Правові джерела прокурорського самоврядування. Збірник матер. IV Міжнар. наук.-практ. конф. з нагоди відзначення Міжнародного дня прав людини (м. Київ, 5 грудня 2024 р.). Київ: ДНДІ МВС України, 2024. С. 306–309.
6. Михайлюк С. С. Окремі проблемні питання фінансування прокурорського самоврядування. *Правотворча діяльність та забезпечення системності законодавства України в умовах євроінтеграції*: збірник матер. Наук.-практ.

круг. столу (м. Київ, 03 квітня 2025 р.). Одеса: Вид-во «Юридика», 2025. С. 278–280.

7. Михайлюк С. С. Щодо розширення організаційних форм прокурорського самоврядування. *Період трансформаційних процесів в світовій науці: задачі та виклики*: збірник наук. праць з матер. VI Міжнар. наук. конф. (м. Полтава, 28 листопада 2025 р.). Вінниця: ТОВ «УКРЛОГОС Груп», 2025. С. 251–254.

8. Михайлюк С. С. Участь прокурорського самоврядування у визначенні потреб кадрового забезпечення прокуратури. *Актуальні питання розвитку галузей науки*: зб. наук. праць з матер. VII Міжнар. наук. конф. (м. Біла Церква, 24 квітня 2026 р.). Вінниця: ТОВ «УКРЛОГОС Груп», 2026. С. 131–135.

У дискусії взяли участь:

Юрій КУРИЛЮК, голова разової спеціалізованої вченої ради, доктор юридичних наук, професор, проректор з наукової та методичної роботи ВНЗ «Національна академія управління». Оцінка позитивна без зауважень.

Інна БЕРДНІК, офіційний опонент, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри правоохоронної діяльності та загальноправових дисциплін Національного університету «Чернігівська політехніка». Оцінка позитивна із зауваженнями.

Олег ПЛАХОТНІК, офіційний опонент, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри юстиції Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна із зауваженнями.

Ігор ПАРИЗЬКИЙ, рецензент, доктор економічних наук, кандидат юридичних наук, проректор зі стратегічного розвитку ВНЗ «Національна академія управління». Оцінка позитивна із зауваженнями.

Антон ЧУБ, рецензент, доктор юридичних наук, доктор економічних наук, завідувач кафедри теорії та історії держави і права ВНЗ «Національна академія управління». Оцінка позитивна із зауваженнями.

Члени разової спеціалізованої вченої ради висловили такі зауваження:

д.ю.н., проф. Інна БЕРДНІК:

1. У дисертаційному дослідженні варто було б ґрунтовніше проаналізувати сучасні євроінтеграційні вимоги України у сфері забезпечення незалежності прокуратури. Зокрема, дисертант недостатньо повно дослідив положення Кластера 1 «Основи» переговорів про вступ України до ЄС, зокрема Розділу 23 «Судова влада та основоположні права», у якому окремо визначено напрям, пов'язаний із посиленням інституційної спроможності, незалежності й ефективності Ради прокурорів України, зокрема й шляхом посилення її повноважень щодо захисту незалежності прокурорів. Це питання набуває особливого значення з огляду на те, що дисертант досліджує саме проблематику незалежності прокурорів і прокурорського самоврядування та пропонує низку законодавчих змін, спрямованих на посилення повноважень

Ради прокурорів України. Зокрема, автор пропонує: надати Раді прокурорів України право не припиняти розгляд повідомлення про загрозу незалежності прокурора у випадку його відкликання за наявності ознак тиску на прокурора; розширити коло повноважень Ради прокурорів України шляхом надання їй права зупиняти дію окремих правових актів Генерального прокурора чи інших прокурорів, які перебувають на адміністративних посадах, якщо такі акти Рада прокурорів України вважає такими, що порушують незалежність прокурора (с. 121–122); наголошує на необхідності забезпечення внутрішньої незалежності органів прокурорського самоврядування (с. 122). Однак зазначені пропозиції дисертанта дещо не узгоджуються з вимогами Кластера 1 «Основи» переговорів про вступ України до ЄС та не висвітлені крізь призму відповідних євроінтеграційних зобов'язань України. Дисертанту доцільно було б проаналізувати, якою мірою механізми посилення повноважень Ради прокурорів України, які він пропонує, відповідають визначеним у переговорному процесі напрямкам реформування прокуратури та які саме проблеми, окреслені у відповідних документах ЄС, вони покликані вирішити.

2. На с. 48–49 дисертації автор розглядає міжнародні акти, що безпосередньо стосуються організації та діяльності прокуратури, а також прокурорського самоврядування. Основну увагу приділено актам Комітету Міністрів Ради Європи та Консультативної ради європейських прокурорів. Водночас, на нашу думку, аналіз міжнародних стандартів забезпечення незалежності прокурорів потребує повноти та системності. Так, міжнародні стандарти діяльності прокуратури та гарантій незалежності прокурорів сформовано не лише в межах Ради Європи, а й у документах Організації Об'єднаних Націй, Венеційської комісії, Міжнародної асоціації прокурорів та інших міжнародних інституцій. В основі цих стандартів – принципове положення, згідно з яким незалежність прокурора не є його особистим привілеєм, а становить інституційну та професійну гарантію належного здійснення функцій прокуратури, захисту публічного інтересу, прав і свобод людини, а також забезпечення справедливого та неупередженого правосуддя. У контексті викладеного дисертанту варто було б розширити перелік проаналізованих міжнародних актів Керівними принципами ООН щодо ролі обвинувачів, прийнятими Восьми конгресом ООН з профілактики злочинності і поводження з правопорушниками (Гавана, 27 серпня – 7 вересня 1990 р.), Стандартами професійної відповідальності та викладу основних обов'язків і прав прокурорів, прийнятими Міжнародною асоціацією прокурорів 23 квітня 1999 р., Декларацією мінімальних стандартів безпеки та захисту прокурорів та їхніх сімей, прийнятою Міжнародною асоціацією прокурорів 1 березня 2008 р. (Гельсінкі), дослідженням Венеційської комісії № 494/2008 «Конституційні положення щодо служб обвинувачення в державах – членах Ради Європи», частиною II «Органи обвинувачення» Звіту про європейські стандарти щодо незалежності судової системи, схваленого Венеційською комісією у 2010 році тощо.

3. На с. 119–120 дисертації автор зазначає, що Тренінговий центр прокурорів України є державною установою, діяльність якої спрямована, зокрема, на підвищення кваліфікації прокурорів та первинну підготовку прокурорів – стажистів окружних прокуратур, і висловлює пропозицію щодо можливості підпорядкування діяльності Тренінгового центру прокурорів України, як і загалом діяльності з підвищення кваліфікації прокурорів, прокурорському самоврядуванню. Водночас зазначену пропозицію належним чином у тексті дисертаційного дослідження не обґрунтовано та не конкретизовано. Дисертант не вказав, що саме треба розуміти під «підпорядкуванням» діяльності Тренінгового центру прокурорів України прокурорському самоврядуванню (чи ідеться про зміну його організаційно-правового статусу, чи суб'єкта управління, чи порядку призначення керівництва, чи затвердження установчих документів, чи фінансового та матеріально-технічного забезпечення, чи лише про розширення участі органів прокурорського самоврядування у визначенні змісту та напрямів професійного навчання прокурорів). Не розкрито також, якому саме органу прокурорського самоврядування має бути підпорядкований Тренінговий центр прокурорів України, яким має бути обсяг відповідних повноважень та яким чином вони співвідноситимуться з повноваженнями Генерального прокурора, функціями Офісу Генерального прокурора та власне Тренінгового центру прокурорів України. Не обґрунтовано й те, які саме положення Закону України «Про прокуратуру» й інших нормативно-правових актів потребуватимуть відповідної зміни у разі реалізації підходу, який пропонує дисертант. Крім того, не визначено: така модель має поширюватися виключно на підвищення кваліфікації прокурорів чи на первинну підготовку прокурорів – стажистів окружних прокуратур, підвищення кваліфікації державних службовців органів прокуратури чи інші напрями діяльності Тренінгового центру прокурорів України. Отже, пропозиція щодо підпорядкування діяльності Тренінгового центру прокурорів України прокурорському самоврядуванню є дискусійною та потребує конкретизації, насамперед щодо її організаційно-правового механізму, суб'єктного складу, розмежування повноважень і необхідних законодавчих змін.

4. На с. 127 дисертації автор, характеризуючи статус всеукраїнської конференції прокурорів, звертає увагу на те, що перше слово в її найменуванні в Законі України «Про прокуратуру» та інших нормативно-правових актах вживається з малої літери, що, на його думку, певною мірою не відповідає авторитету та статусу цього органу прокурорського самоврядування. У зв'язку з цим дисертант висловлює позицію щодо доцільності написання першого слова найменування «Всеукраїнська конференція прокурорів» із великої літери, обґрунтовуючи це статусом відповідного органу. Водночас привертає увагу певна непослідовність авторського підходу. Так, на с. 169–170 і 181–182 дисертації, на яких автор безпосередньо формулює пропозиції щодо внесення змін до Закону України «Про прокуратуру», перше слово найменування відповідного органу знову

написано з малої літери – «всеукраїнська конференція прокурорів». Якщо автор обґрунтовує необхідність зміни написання найменування цього органу саме з огляду на його правовий статус і значення в системі прокурорського самоврядування, то відповідний підхід мав би бути послідовно відображений і у пропозиціях щодо вдосконалення законодавства, які він сформулював.

5. Дисертаційне дослідження варто було б доповнити аналізом сучасних законодавчих ініціатив, спрямованих на посилення незалежності прокуратури та деполітизацію процедури призначення Генерального прокурора. Зокрема, дисертант не розглянув проєкт Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення незалежності посади Генерального прокурора» (реєстр. № 15343 від 22.06.2026), яким запропоновано запровадження конкурентної процедури попереднього відбору кандидатів на посаду Генерального прокурора. Автори цього законопроєкту пропонують конкурсну процедуру відбору Генерального прокурора, яку здійснюватиме Вища рада правосуддя. Вказана законодавча ініціатива безпосередньо стосується предмета дисертаційного дослідження, оскільки порядок формування керівництва прокуратури та гарантії незалежності Генерального прокурора є невід'ємними складниками інституційної незалежності прокуратури. Тому відсутність такого аналізу серед проаналізованих сучасних законодавчих ініціатив певною мірою обмежує повноту дослідження актуальних напрямів реформування прокуратури. Особливий інтерес у цьому контексті становить питання співвідношення конкурсної процедури добору Генерального прокурора з принципом прокурорського самоврядування. Оскільки дисертант значну увагу приділяє ролі прокурорського самоврядування в забезпеченні незалежності прокурорів, потрібно було б з'ясувати, яке місце повинні посідати органи прокурорського самоврядування у процедурі добору Генерального прокурора: чи має Рада прокурорів України (або інший орган прокурорського самоврядування) бути залучена (залучений) до формування конкурсної комісії, попередньої оцінки кандидатів, надання висновку щодо їхньої професійної компетентності та доброчесності чи в інший спосіб брати участь у відповідній процедурі. Зважаючи на це, під час публічного захисту хотілося б почути думку дисертанта про те, якою, на його думку, має бути роль прокурорського самоврядування, зокрема Ради прокурорів України, у процедурі конкурсного добору та призначення Генерального прокурора, передбаченій законопроєктом № 15343, і чи відповідає ця модель запропонованій дисертантом концепції забезпечення незалежності прокуратури?

к.ю.н., доц. Олег ПЛАХОТНІК:

6. Обґрунтовуючи положення про запровадження внутрішнього контролю органів прокурорського самоврядування за діяльністю адміністративного керівництва (зокрема, право скасовувати певні накази, що посягають на незалежність) на стор. 117 дисертації та загалом у Підрозділі 2.3., здобувач недостатньо чітко окреслив процесуальну межу між таким самоврядним контролем та засадничим принципом єдиноначальності й централізації

системи органів прокуратури. У межах наукової дискусії варто було б детальніше визначити критерії, за якими наказ керівника трансформується з суто управлінського/ адміністративного у такий, що безпосередньо загрожує незалежності прокурора.

7. Рекомендація автора на сторінках 121-122 дисертації надати Раді прокурорів України право відмовляти у припиненні розгляду повідомлення про загрозу незалежності, навіть якщо прокурор його відкликає, є теоретично сильною та спрямованою на подолання внутрішнього тиску. Водночас поза увагою дослідника залишився прикладний процесуальний аспект: яким чином Рада прокурорів має збирати доказову базу та встановлювати системні проблеми за відсутності прямої волі та сприяння самого заявника. Роботі б додало практичної ваги моделювання чіткої процедури такої перевірки безпосередньо у додатках або тексті Розділу 2.

8. У вступі дисертант слушно зазначає, що посилення інституційної незалежності прокуратури та розвитку самоврядування є однією з базових вимог при вступі України до Європейського Союзу. Проте у тексті роботи порівняльно-правовий аналіз здебільшого зміщено у площину зіставлення з іншими вітчизняними правничими професіями (суддями, адвокатами, нотаріусами). Більш розгорнуте дослідження функціонування прокурорських рад у країнах Європейського Союзу із тривалими демократичними традиціями (наприклад, досвіду Португалії, Італії чи Франції) дозволило б значно сильніше аргументувати пропозиції автора щодо впровадження окремого фінансування органів прокурорського самоврядування з Державного бюджету України.

д.е.н., к.ю.н. Ігор ПАРИЗЬКИЙ:

9. Дисертант пропонує розширити повноваження Ради прокурорів України шляхом закріплення у Законі України «Про прокуратуру» більш дієвого, на його погляд, повноваження, яким, наприклад, було б повноваження Ради прокурорів України зупиняти дію окремих правових актів Генерального прокурора чи інших прокурорів, які перебувають на адміністративних посадах, з питань внутрішньої діяльності прокуратури, які, на думку Ради прокурорів України, порушують незалежність прокурора. Зазначена пропозиція є досить спірною з огляду на можливе втручання органів прокурорського самоврядування в здійснення прокурорами своїх повноважень. Крім того, незрозуміло, що за таких умов відбуватиметься далі та як вирішуватиметься відповідний конфлікт.

10. Автор стверджує, що на сьогодні потенційно може виникнути проблема дублювання повноважень прокурорів, які перебувають на адміністративних посадах, та прокурорського самоврядування щодо вирішення питань внутрішньої діяльності прокуратури, через що можуть виникати конфлікти. Виникнення таких конфліктів у практиці, як стверджується і з чим ми погоджуємося, можливе там, де Закон України «Про прокуратуру» не досить чітко визначає порядок вирішення цих питань. Однак, не можна погодитися з

здобувачем, що відсутність конфліктів між прокурорським самоврядуванням та Генеральним прокурором чи іншими прокурорами, які перебувають на адміністративних посадах, в частині вирішення питань внутрішньої діяльності прокуратури у практиці на сьогодні свідчить лише про слабкість інституту прокурорського самоврядування в Україні загалом (стор. 123 роботи). Таке розуміння дисертантом проблеми взаємодії прокурорського самоврядування з управлінням у органах прокуратури свідчить про бачення ним цієї взаємодії як конфліктної. На мою ж думку, відсутність конфліктів між прокурорським самоврядуванням та Генеральним прокурором чи іншими прокурорами, які перебувають на адміністративних посадах, в частині вирішення питань внутрішньої діяльності прокуратури у практиці на сьогодні може свідчити також і про узгодженість позиції сторін при прийнятті відповідних управлінських рішень.

11. У роботі досліджується проблематика вичерпності закріплення у законодавстві повноважень органів прокурорського самоврядування. При цьому, автор робить висновок, що оскільки мета та завдання прокурорського самоврядування у законодавстві є визначеними нечітко, повноваження Ради прокурорів України у Законі «Про прокуратуру» також не повинні бути врегульовано вичерпно. Закон України «Про прокуратуру» повинен передбачати, що Рада прокурорів України може здійснювати не лише ті повноваження, які визначені цим Законом, а й інші повноваження (стор. 167 роботи). Однак, у нас виникає питання щодо того, чи не було б більш доцільним, щоб і мета та завдання прокурорського самоврядування у законодавстві були визначені чітко, а відтак і повноваження Ради прокурорів України теж були чітко визначені у Законі.

д.ю.н., д.е.н. Антон ЧУБ:

12. Автором у роботі сформульовано положення про внутрішній контроль прокурорського самоврядування за управлінням в органах прокуратури. Дисертантом запропоновано як одну з цілей прокурорського самоврядування розглядати здійснення органами прокурорського самоврядування внутрішнього контролю за управлінням в органах прокуратури. Цей контроль, на його думку повинен здійснюватися шляхом отримання органами прокурорського самоврядування необхідної інформації, пов'язаної зі здійсненням управління у прокуратурі, здійснення перевірки діяльності прокурорів, які перебувають на адміністративних посадах, з виконання покладених на них завдань, заслуховування на своїх засіданнях таких прокурорів, а в деяких випадках навіть скасовувати незаконні, або ж такі, які посягають на незалежність прокурора, накази. Така позиція, на наш погляд, є надзвичайно дискусійною, оскільки вона створює загрозу необґрунтованого втручання органів прокурорського самоврядування в повноваження прокурорів, які займають адміністративну посаду. Крім того, потребує пояснення, як така позиція узгоджується з принципом заборони втручання органів прокурорського самоврядування у здійснення прокурорами своїх повноважень, який виокремлюється автором.

13. Дисертант у роботі констатує, що законодавство України фактично взагалі не містить вимог до осіб, які мають намір балотуватися на посади членів Ради прокурорів України. Вимоги до членів Ради прокурорів України повинні бути визначені Законом «Про прокуратуру». На його думку, Закон повинен передбачати, що кандидат у члени Ради прокурорів України повинен мати належний стаж прокурорської діяльності (не менше 10 років), бути компетентним, доброчесним, незалежним та неупередженим. Перевірку осіб, які мають намір стати членами Ради прокурорів України, на предмет відповідності вимогам, які висуваються, дисертант пропонує покласти на спеціальну Етичну комісію, яку можна було б сформувати як дорадчий орган при всеукраїнській конференції прокурорів. Однак, вважаємо висунення вимоги до осіб, які мають намір балотуватися на посади членів Ради прокурорів України, наявності у них 10-річного стажу в органах прокуратури, недостатньо мотивованим. Крім того, додаткового обґрунтування потребує й твердження щодо доцільності залучення до перевірки осіб, які мають намір стати членами Ради прокурорів України, на предмет відповідності вимогам, які висуваються, спеціальної Етичної комісії. Вважаємо, що при допуску до своєї посади прокурор проходить необхідні перевірки, зокрема, на предмет компетентності, доброчесності, незалежності та неупередженості.

14. У науці та практиці поряд з поняттям «самоврядування», зокрема, прокурорського самоврядування, визначають досить близьке за своїм змістом поняття «врядування», зокрема, й прокурорське врядування. Враховуючи це, доцільно було б у роботі розкрити зміст поняття «врядування» та його співвідношення з поняттям «самоврядування».

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,
«Проти» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Сергію Сергійовичу МИХАЙЛЮКУ ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право» на підставі прилюдного захисту дисертації на тему «Прокурорське самоврядування в Україні».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Окремих думок члени разової спеціалізованої вченої ради не висловлювали.

Голова разової
спеціалізованої вченої ради

Юрій КУРИЛЮК
ЗАСВІДЧУЮ
Начальник відділу персоналу та студентів
12.09.2026р.
М. ЗУКОВА